

A kirobbanóan sikeres regénysorozat újabb részei!

BÉBIC SŐSZÖK KLUBJA

7. Claudia és Undok Janine

8. Stacey és a fiú

NETFLIX

NETFLIX-SOROZAT

Világszerte
több
száz milliós
rajongótábor!

*fine
selection*

ANN M. MARTIN

ANN M. MARTIN

BÉBICSŐSZÖK KLUBJA

7. Claudia és Undok Janine

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Adele néninek és Paul bácsinak

A szerző hálásan köszöni dr. Claudia Wernernek
a kézirat érzékeny áttekintését.

ELSŐ

★ Fejezet ★

– Kész a kávé!

– Hol a pulcsim?

– Anya! Tegnap este vasaltam ki a blúzom, és most tiszta ránc. Ez mégis hogy lehet?

– Kérek két dollárt!

– Hallottátok? *Kész a kávé!*

Ilyen egy tipikus reggel nálunk. Télen-nyáron, a szüleim, a nővérem és én a szélrózsa minden irányába rohangászunk. Mivel július volt, tehát szünidő, a nővérem, Janine emelt szintű nyári kurzusokra járt a Stoneybrook-i Egyetemen, én rajzórát vettem, anya és apa pedig dolgoztak, mint általában. Az egyetlen családtag, aki sehova sem ment, az Mimi, a nagymamám.

Iskolaidőben nehezen tudtam felkelni. Általában Miminek nógatnia kellett engem, hogy keljek ki az ágyból, ahogy azért is, hogy öltözzek fel, reggelizzek meg, vagy hogy induljak el otthonról. Leginkább azért, mert nem igazán szeretek suliba járni.

De nyáron nincs szükségem noszogatásra. Imádom a szünidőt és a rajzóráimat. Imádok rajzolni, festeni, kézműveskedni.

Tizenhárom éves vagyok, ami azt is jelenti, hogy hivatalosan is tinédzser. Anya úgy véli, ez nem igazán jelent semmit, mivel szerintem én mindig is tinédzser voltam. Ezalatt azt érti, hogy néha nem könnyű velem együtt élni. Okos vagyok ugyan, de nem szeretem a sulit, se a házi feladatokat. A családom meglehetősen konzervatív, úgy, hogy én hozzájuk képest elég vad vagyok. Szeretem a feltűnő ruhákat. Szeretek táncolni. Néha tényleg elég nehéz velem.

Másrészt viszont Janine, aki tizenhat, sosem volt tinédzser, legalábbis anyukám szerint. Janine okos, és imád suliba járni. Igazából ez így nem teljesen tükrözi a valóságot. Janine szuperokos (egy igazi zseni), és nem akármilyen iskolába jár. Ő, ahogy már említettem, fősulira jár. Vagy hát legalábbis főiskolai kurzusokra, de úgy, hogy közben még mindig gimis. Most ősszel lesz harmadikos a Stoneybrook gimiben. Na mindegy, a lényeg, hogy ő sose keveredik bajba. Csak tanul, tanul és tanul. A szüleim szerint csodás gyerek. Folyamatosan arról áradoznak a rokonainknak, hogy még csak tizenhat éves, és mégis elbír a fősulis tananyaggal. Azt várják tőle, hogy egy nap valamilyen nagyon fontos munkát végezzen, például, mondjuk, fizikus legyen belőle.

Janine nagyon semmilyen ruhákat hord, és amikor kinövi őket, akkor továbbadja nekem, én pedig azonnal lepasszolom őket Kristy Thomasnak vagy Mary Anne Spiernek, akik az utca túlsó oldalán laknak. Őket nem igazán érdekli az öltözködés, de én inkább meghalnék, mint hogy Janine gönceit kelljen viselnem. Inkább az összes, bébiszitterkedéssel megkeresett pénzemet új ruhákra költöm, mint hogy Janine ingyenes, de gusztustalan, régimódi ingeit, szürke rakott szoknyáit és kerek nyakkivágású pulcsijait hordjam.

Úgy tűnik nektek, hogy Janine és én nagyon különbözőek vagyunk?

Öszintén szólva, a nővéremmel gyakorlatilag semmi közös nincs bennünk. Én nagyon szeretem a társaságot, és egy csomó barátom van; Janine elég magának való, és egy barátja sincs. (Ez történik, ha a szüleid fizikust akarnak nevelni belőled.) Nekem már két fiúm is volt, vagy hát olyasmi; Janine nagy valószínűséggel azt sem tudja, hogy mik azok a fiúk. Engem rengeteg minden érdekel: detektívregényeket olvasok, bébiszitterkedem, rajzolok; Janine-t csak a számítógépe köti le.

Nem is igazán tudok Janine-nel beszélgetni. Folyton nagy szavakat használ, tisztára mintha az értelmező kéziszótárral társalogna az ember. Néha ugratni is próbál, amiért én nem vagyok olyan okos, mint ő. Anya szerint igazából azért csinálja ezt, mert arra vágyik, hogy egy kicsit ő is olyan lehessen, mint én: hogy legyenek barátai, hobbijai, és hasonlók, mert most eléggé kívülállónak érzi magát a családban. Anya azt is szokta mondogatni, hogy szerintem nem vagyok igazságos Janine-nel... hogy legbelül Janine igazából érzékeny és törődő, és a maga módján kreatív is, de én ezt egyáltalán nem veszem észre, mert nem látok túl a nagy szavain.

Ráadásul, de ezt nem vallanám be akárkinek, az az érzésem, hogy folyton csalódást okozok a szüleimnek. Nagyon fontos nekik, hogy a gyerekeik éles eszűek legyenek, de én művész akarok lenni, nem pedig tudós. Többször is próbáltam már elmagyarázni nekik, hogy ahhoz, hogy valaki jó művész legyen, okosnak is kell lennie, de nem igazán sikerült meggyőzőnöm őket. Szóval, jó, legyen, bevallom, egy icipicit féltékeny vagyok a nővéremre. Ő mindig boldoggá teszi a szüleinket.

Szóval, azon a pörgős szerda reggelen felvettem a kedvenc rajzórai szerelésemet – fekete farmert, egy hatalmas, élénkkék pólót és egy kígyós karkötőt, amit a könyököm felett hordtam –, és leszaladtam a földszintre. Másodiknak értem le a konyhába.

Mimi kedves hangján üdvözölt engem.

– Jó reggelt, Claudíám! – mondta halkán.

Én szinte már észre se veszem Mimi akcentusát, de azért még van neki. A családunk Japánból származik, és Mimi, aki az anyukám anyukája, már elmúlt harminc, amikor az Egyesült Államokba költözött. Már az is meglepő, hogy ennyire jól tud angolul, mármint ahhoz képest, hogy élete első felében csak japánul beszélt.

– Jó reggelt, Mimi! – feleltem.

Mimi épp reggelit készített. (Ugyanakkor biztos nem ő kiabált korábban a kávé miatt. Hanem az apám. Minden reggel, miután kibotorkál az ágyból, lejön a konyhába, és azonnal elkezd kávé főzni magának és anyának. Gyakorlatilag ki sem tudják nyitni a szemüket, amíg koffein nem kerül a testükbe. Mimi és én inkább gyógy-növényteát iszunk.)

Elfoglaltam a helyemet a konyhaasztalnál. Pár másodperccel később anya is csatlakozott hozzám, őt követte Janine, végül pedig az apám. Mimi tálalta nekünk a tojásrántottát, majd leült mellém.

– Ez igazán csodás, anya – szólt anyukám Mimihez. – Őszintén, fogalmam sincs, mihez kezdenénk nélküled.

– Nekem se! – tettem hozzá.

– Én pedig nem tudom, mit kezdenék magammal, ha nem kelle-ne gondoskodnom rólatok – mondta Mimi őszintén.

Mimi már azelőtt is velünk élt, hogy én megszülettem volna. A nagyapám, Mimi férje, nem sokkal azután halt meg, hogy anyukám és apukám összeházasodtak.

– És ki mit fog ma csinálni? – kérdezte Mimi.

– A szokásosat – felelte az apukám vidáman. – Jaj, viszont kicsit később fogok ma hazaérni – tette hozzá. – Lesz ma egy megbeszélésünk fél hattól. Lehet, hogy elhúzódik.

Apa üzlettárs egy befektetőcégnél Stamfordban, Connecticutban, ami nincs messze Stoneybrooktól.

– Én is a szokásosat – mondta anya.

Anya a helyi közkönyvtár vezető könyvtárosa. Ez nagy áldás volt Janine-nek, akinek legalább olyan fontosak a könyvek, mint a többi embernek az étel és a víz. Nekem viszont nem túl nagy segítség, mivel én csak detektívregényeket olvasok. A Nancy Drew-könyvek a kedvenceim, ezek viszont nincsenek meg a könyvtárban, nekem pedig el kell rejtenem a saját példányaimat a szüleim elől. Szerintük a Nancy Drew-könyveket egyáltalán nem érdemes olvasni.

– Nekem – szólalt meg Janine – van egy óráim ma délelőtt, és két-től délután. Szerintem egész nap az egyetemen leszek. Az óráim közt tudok a könyvtár számítógépén dolgozni.

– Micsoda izgalom – mormogtam.

Janine minden tevékenységét úgy adta elő, hogy az fontosnak és csodálatosnak hangozzon.

– Claudia – szólt rám az anyám.

Úgy tűnt, megbántottam Janine-t.

– Miért, te mit csinálsz ma? – kérdezte tőlem. – Újra feltalálod a kereket?

– Haha. – Janine még viccelni se képes. – Nem – feleltem. – Ma reggel rajzórám lesz. Ebéd után pedig bétiszitterkedni fogok pár órát Jamie Newtonnál. Aztán Stacey-vel elmegyünk vásárolni, utána pedig gyűlésünk lesz a Bébicsőszök Klubjával.

– Ó – felelte Janine halkán, sóvárgónak tűnő hangon.

A Bébicsőszök Klubját Kristy Thomas (aki az utca túlsó oldalán lakik) találta ki. Ő, én és még három másik lány alkotjuk a klubot, ami igazából inkább egy vállalkozás. Kristy az elnökünk. Azzal keresünk pénzt, hogy a környékünkön lakó szülőknél vállalunk

bébicsőszködést. Heti három délután tartjuk a félórás gyűléseinket a szobámban. (Mivel nálam van telefon.) Az ügyfeleink ilyenkor felhívhatnak minket, hogy szóljanak, mikor van szükségük bébiszitterre. Akkor Mary Anne Spier ellenőrzi a naptárunkat a Bébicsőszök Klubjának nyilvántartásában, kikeresi, hogy ki ér rá, mi pedig visszahívjuk a szülőket, és megmondjuk nekik, hogy ki fog bébiszitterkedni náluk. A szülők nagyon szeretik ezt a módszert, mivel csak egyszer kell telefonálniuk, de így is öt lányt érnek el, szóval szinte garantált, hogy találunk bébicsőszot. Ezzel egy csomó időt spórolnak meg.

Én a klub alelnöke vagyok.

Mary Anne a titkár. Ő kezeli a nyilvántartásunkat, amiben az ügyfeleink adatait vezetjük: a címüket, telefonszámukat, a megbízásainkat, ilyesmiket. Mary Anne tökéletes a feladatra. Nagyon rendszerezett és okos, és neki van a legszebb kézírása a klubban. Amióta az eszemet tudom, Mary Anne a szembeszomszédom, és bár kedvelem őt, még mindig úgy érzem, hogy nem ismerem igazán. Mary Anne elég félénk, ő és Kristy pedig mindig is legjobb barátnők voltak.

A klub pénztárosa Stacey McGill. Ő kezeli a keresetünket. Stacey úgy egy éve költözött Stoneybrookba, és azóta nagyon jó barátnők lettünk. Nagyon hasonlítunk egymásra. Stacey New Yorkból származik, ahol nagyon is helyénvaló, ha valaki vad. Nem tudom elképzelni, hogy New Yorkban bárki is semmilyen legyen.

Aztán ott van Dawn Schafer is. Dawn néhány hónappal azután csatlakozott a Bébicsőszök Klubjához, hogy Kristy, Mary Anne, Stacey és én megalapítottuk. Ő is új Connecticutban. Az anyukájával és az öccsével Kaliforniából költöztek ide, miután a szülei elváltak. (Az anyukája Stoneybrookban nőtt fel.) Dawn és Mary Anne hamar összebarátkoztak, és Mary Anne meghívta őt a klubba.

Dawnnak jó ideig semmilyen tisztsége nem volt a klubban, mivel mi többiek töltöttük be a főbb posztokat. Aztán Kristy kinevezte őt hivatalos helyettes tisztviselőnek, ami azt jelenti, hogy ő bárki helyett be tud ugrani, aki épp nem tud eljönni a gyűlésre.

Eleinte Kristy elég féltékeny volt Mary Anne és Dawn barátságára, de mostanra ő is megkedvelte Dawnt. Ráadásul Kristynek mostanság más kötötte le a gondolatait. Az elnökünk nemrég részt vett egy esküvőn – a saját anyukájáén! Kristy szülei pár éve váltak el, és Kristy, az anyukája, a két bátyja, Sam és Charlie, és a kisöccse, David Michael egész jól elboldogultak magukban is. De Mrs. Thomas megismert egy férfit, Watson Brewert, egymásba szerettek, és végül összeházasodtak. Kristy volt a koszorúslány.

Én is ott voltam az esküvőn. Csodás volt. Kristy egy hosszú ruhát és magas sarkú cipőt viselt, a hajába pedig virágokat tűztek. Nagyon romantikus volt. A házasság egyetlen rossz oldala, hogy Thomaséknak el kell költözniük. Nem mennek nagyon messzire – csak Watson házába, ami a város túlsó végén van –, de ez így is okoz majd néhány problémát a Bébicsőszök Klubjának. Például, Kristynek majdnem öt kilométert kell megtennie, hogy eljusson a gyűléseinkre. Abban reménykedünk, hogy a bátyja, Charlie elhozza majd kocsival, ha fizetünk neki érte.

Az ábrándozásból a mosogatóban álló tányérok csörömpölése zökkentett ki. A reggeli véget ért. Anya és apa leszedték az asztalt. Janine a narancsleve utolsó kortyait itta ki a poharából. Gyorsan én is befaltam a rántottám maradékát.

– Szóval – szólalt meg Janine váratlanul –, megkérdezhetem, hogy a kis ügynökségetek hogyan tervez funkcionálni most, hogy az alapítók egy másik városrészben tartózkodik?

– Megkérdezheted – feleltem, de fogalmam sem volt, hogy miről beszél.

– Ó, értem – mondta Janine. – Hát így játszunk. Nos, akkor alkalmazkodom. Tehát, a kis ügynökségek hogyan tervez funkcionálni most, hogy az alapítók egy másik városrészben tartózkodik?

– Ha?

– Azt kérdeztem, hogy...

– Janine, beszélj már érthetően, jó?

– De hát úgy beszéllek! – Látszott, hogy Janine már megint megbántódott. – Nem tehetek róla, hogy ilyen a beszédstílusom.

– Én pedig nem tehetek róla, hogy nem értem, mit hadoválsz.

– Áh, akkor hagyjuk! – zárta le Janine, majd felsóhajtott. Lehet, hogy szomorú sóhaj volt, de az is lehet, hogy dühös. Nem tudtam megállapítani. – Én a magam részéről szimplán csak megpróbáltam felvilágosult eszmecserét folytatni a testvéremmel.

– Hogy mit próbáltál meg?

– Beszélgetni veled! – robbant ki Janine-ből.

– Hát akkor miért nem azt mondtad?

– De hát azt mondtam! – Janine felpattant. – Na rendben. Jó rajzolást és bébiszitterkedést és vásárlást!

Mégis hogy tudta Janine azt éreztetni velem, hogy képtelen vagyok bármilyen értelmes dolgot csinálni?

– Te meg érezd jól magad, miközben a robotokkal társalogsz! – kiáltottam utána, amint kilépett a konyhából.

Janine valami olyasmit motyogott az orra alatt, hogy: „Legalább ők kommunikálnak velem.” Na ez mégis mit jelentsen?

Szóval megint kellemesen telt a reggel a Kishi családnál.

Amikor nem sokkal később én is elindultam otthonról, Mimi átkarolt, és így szólt hozzám:

– Érezd jól magad ma, Claudiam!

– Így lesz – feleltem, és megpusziltam.

Janine az udvarról figyelt minket. Majd elfordult. Amikor megjött érte az autó, anélkül szállt be, hogy legalább odaintett volna nekünk.

MÁSDIK

★ Fejezet ★

Be kell vallanom valamit: odáig vagyok az egészségtelen kajákért. Imádom a cukorkákat. Imádom a sütitket. Imádom a vicces nevű édességeket, mint például a Ho Hos, a Ring Dings, a Ding Dongs és a Twinkies sütit. Általában betárazok a kedvenceimből, és a szobámban biztonságos helyre rejtem őket. Mivel a Nancy Drew-könyveimet is dugdosnom kell, szuper búvóhelyeim vannak. Ha valaki átkutatná a szobámat, muffinokat találna a fiókomban, medvecukrot a tolltartóban, *A kopogó sarkak nyoma* és *Az üzenet a tölgyfa üregéből* példányait a matracom alatt, egy csomag M&M'set az ékszerdobozomban, és *A keresztretvénny rejtjelének kulcsát* a rajzcuccaim dobozának alján.

A Bébicsőszök Klubjának aznapi gyűlésére készülve előszedtem az M&M'set. Egy doboz peracet is felhoztam a konyhából, Stacey-nek és Dawnnak. Stacey cukorbeteg, ezért nem ehet cukorkát, Dawn pedig csak egészséges dolgokat eszik. Nem hiszem, hogy a perecek különösebben egészségesek lennének, de gondolom, még így is jobbak, mint az M&M's. Kikészítettem a nyilvántartást és egy másik füzetet is, amibe Kristy utasítására írunk bejegyzéseket – utóbbi a Bébicsőszök Klubjának jegyzetfüzete, ami olyasmi, mint egy napló. Ebben kell vezetnünk minden egyes munkánkat, és hetente egyszer el is kell

olvasnunk a bejegyzéseket, hogy tudjuk, mi zajlik azokban az otthonokban, ahol a klub tagjai bébicsőszködtek.

17:15 körül a barátaim elkezdtek szállingózni. Stacey volt az első. Büszkén vonult be a szobámba, az arcán elégedett kifejezés ült.

– Nem is tudtam, hogy le fogod vágatni a hajad! – kiáltottam fel, amikor megláttam őt.

– Úgy döntöttem, nem szólok róla – felelte Stacey. – Nem tudtam, hogy fog sikerülni. Tetszik?

– Imádom!

Stacey leült az ágyamra. Szőke haja épphogy a válláig ért. Ettől kicsit idősebbnek is tűnt.

– Egek – szólaltam meg –, lehet, hogy nekem is le kéne vágatnom a hajam.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Stacey. – A te hajad annyira csodás. Menynyire ideig tartott ilyen hosszúra megnövesztetni?

– Évekig – vallottam be.

– Annyira gyönyörű. Hozzá ne merj érni!

– Mihez? – hallatszott egy hang. Dawn állt az ajtómban.

– Ha már úgyis a hosszú hajnál tartunk... – szólalt meg Stacey.

– Helló, lányok!

Dawn belépett a szobámba, és elhelyezkedett a földön. Arrébb kellett lendítenie a haját, mielőtt leült volna. *Ennyire* hosszú a haja. És olyan szőke, hogy az szinte már fehér.

Amikor Dawn és én egymás mellett állunk, úgy nézünk ki, mint egy fotó és annak negatívja.

– A hajához – szólalt meg Stacey, hogy megválaszolja Dawn korábbi kérdését. – Csak mert én levágattam az enyémet, Claudia...

– Áááá! – sikított fel Dawn. – Észre se vettem. Jaj, Stace, fantasztikusan néz ki!

– Kösz! – felelte Stacey vigyorogva.

Nemsokára Kristy és Mary Anne is felbukkantak. Mary Anne Dawnhoz csatlakozott a földön. A rendezői székemet mindig Kristynek hagytuk meg. Nagyon szeret abban ücsörögni és dirigálni. Néha még egy napellenzőt is visel, vagy egy ceruzát dug az egyik füle mögé. Bármire hajlandó, hogy mutassa, ő az elnökünk.

– Oké, bébiszitterek – mondta Kristy, miután ő és Mary Anne is hangos „úúú”-kkal és „ááá”-kkal megcsodálták Stacey frizuráját. – Előbb a munka. Stacey, hogy áll a pénztárunk?

Stacey magával hozott egy gyűrött, barna borítékot.

– Először is, kérem a tagdíjat, lányok – mondta.

Mindannyian átnyújtottunk neki egy-egy dollárt.

Stacey az ágyra tette a pénzt, majd erre ürítette ki a boríték tartalmát is. Egy röpké pillantást vetett csak a bankjegyekre és az apróra, és már közölte is a végösszeget: pontosan ezért ő a pénztárosunk.

– Nem rossz – mondta Kristy. – Nos, két érdekes hírem is van, ha már a pénznél tartunk. Az első, hogy anya megengedte, hogy Charlie furikázzon minket David Michaellel a városban.

– Juhú! – örvendeztünk.

– A másik pedig, hogy felvetettem Charlie-nak, hogy hozzon el autóval a gyűlésekre és a környéki bébiszittermunkákra, miután beköltöztünk Watsonhoz.

– És? – faggattam izgatottan. A klub teljes jövője múlt azon, hogy Kristy el tud-e jönni a gyűlésekre.

– Felajánlottam neki, hogy két dollárt fizetek neki minden egyes útért. Az négy dollárt jelent per gyűlés.

Mary Anne, Stacey, Dawn és én gyakorlatilag tövig rágtuk a körmünket. Végtelenszer átbeszéltük már az összeget, amit Kristy

ajánlani tud a bátyjának. Vajon Charlie csak nevet majd a két dolláron? Hajlandó egyáltalán furikázni Kristyt keresztül a városon? Ez azért is volt fontos nekünk, mert arra jutottunk, hogy Charlie-t a tagdíjunktól fizetjük majd ki. Nem tartottuk volna helyesnek, hogy a klubunk elnökének fizetnie kelljen azért, hogy el tudjon jönni a gyűlésekre, mikor senki másnak nem kellett.

– És – folytatta Kristy – azt mondta, hogy a két dollár túlságosan – (én itt felmordultam) – sok! – kiáltotta. – Azt mondta, hogy egy dollár per út bőven elég!

– Szuper!

– Szóval nem kell aggódnunk. A probléma megoldódott. És igen olcsón megúsztuk!

Ekkor megcsörrent a telefon, én vettem fel.

– Halló, Bébicsőszök Klubja.

– Halló, itt dr. Johanssen beszél.

– Ó, jó napot! – feleltem. – Claudia vagyok.

– Szia, Claudia! Jövő péntek estére lenne szükségem egy bébiszit-terre. Mr. Johanssen és én egy koktélpartira vagyunk hivatalosak. Hattól úgy körülbelül nyolcig kellene nekünk valaki.

– Rendben, máris visszahívom.

Azzal letettem a telefont.

– Charlotte anyukája volt az – mondtam a klub tagjainak. – Kellene neki valaki péntekhez egy hétre, este hattól nyolcig.

Mary Anne ellenőrizte a naptárt a nyilvántartásunkban.

– Te és Stacey vagytok szabadok – jelentette be.

Stacey-re néztem.

– Te menj akkor – mondtam. – Charlotte nagyon szeret téged. Te vagy a kedvenc bébicsősze.

– Köszí – felelte Stacey. – Ez szuper. Jó rég nem láttam már.

Visszahívtam dr. Johanssent, hogy szóljak neki, Stacey fog bébi-csőszködni náluk. Ezután még lebonyolítottunk pár hívást.

Miután a telefon abbahagyta a csörgést, Kristy megszólalt:

– Lányok, támadt egy ötletem.

Felvontam a szemöldököm. Kristynek sokkal több ötlete támad, mint bárki másnak, akit ismerek.

– Igen? – kérdezte Stacey kissé gyanakvóan.

– Szóval, szerintem a múlt hét elég jól sikerült – kezdte Kristy.

Kristy az anyukája esküvőjét megelőző napokra utalt, amikor is, ha hiszitek, ha nem, a Bébicsőszök Klubjának tagjai tizennégy gyerekről gondoskodtak. Az történt ugyanis, hogy Kristy anyukájának és Watson Brewernek a rokonai és barátai mind felbukkantak, hogy segítsenek nekik az esküvői előkészületekben. Csak hát hozták magukkal a gyerekeiket is, mivel másik városokból érkeztek, és azt tervezték, hogy az esküvő végéig itt is maradnak. Mrs. Thomas pontosan tudta, hogy a gyerekek csak útban lennének, miközben a felnőttek próbálnak főzni, és ehhez hasonlók, így hát a klubtagok öt napon keresztül vigyáztak rájuk Kristyék házában. Igazából tényleg nagyon jól ment. Nagyon büszkék voltunk magunkra.

– Szerintem is jó munkát végeztünk – értettem egyet óvatosan.

– Nos, gondolkoztam – folytatta Kristy. – Nyári szünet van. Nekünk is, a gyerekeknek is, akikre vigyázni szoktunk, és jövő hónapig, amikor is ketten sem leszünk a városban, nem igazán van mit csinálni erre felé. Arra célzok, hogy egy csomó gyerek maradt mindenféle elfoglaltság nélkül.

– Igen? – kérdezte Stacey másodszor is. Mind szerettük volna, hogy Kristy végre a tárgyra térjen.

– Mit szólnátok egy játszócsoporthoz?

– Egy mihez? – kérdezett vissza Dawn.

– Játszócsoporthoz – ismételte el Kristy. – Kicsit olyan lenne, mint egy napközis tábor, csak rövidebb. Ebben a hónapban simán tudnánk működtetni. Szuper lenne a gyerekeknek.

– De így mikor bébiszitterkednénk? – kérdezte Mary Anne.

– Ó, hát délutánonként és esténként. És hétvégente – tette hozzá Kristy. – A játszócsoportot csak heti pár alkalommal, délelőtt tartanánk. Lehetne odakinn, mondjuk, valaki kertjében, mint múlt héten a mi házunknál. Mesélhetnénk róla a visszatérő ügyfeleinknek, ők pedig elküldhetnék hozzánk a gyerekeiket, amikor csak szeretnék. Kérhetnénk érte, mondjuk, öt dollárt per gyerek per délelőtt. Ez nagyon jó üzlet lenne az ügyfeleinknek, és még ha öt felé is osztjuk, nekünk is jól jön a pénz. Nagy esély van rá, hogy mostanság nem lesz elég bébicsőszmunka mind az ötünknek, ha nem csináljuk meg a játszócsoportot.

– Ez egész jól is elsülhet – mondtam. – Gondoljatok bele, az összes gyerek, akikre vigyázni szoktunk, végre megismerkedne egymással!

– Igen! – csatlakozott Mary Anne is. – Elhívhatnánk Jamie Newtont, Pike-ékat, Jenny Preziosót...

– A Barrett gyerekeket – tette hozzá Dawn.

– Nina és Eleanor Marshallt – javasoltam.

– Charlotte-ot – vetette fel Stacey.

Kristy szeme csak úgy csillogott. Nagyon örült annak, hogy nekünk is tetszik az ötlete.

– Amint kitaláltuk a részleteket, fel is hívhatjuk az ügyfeleinket – mondta izgatottan.

– Ugyanúgy szórakoztathatnánk a gyerekeket, mint ahogy múlt héten is – vetettem fel. – Művészeti foglalkozásokkal, meséléssel, játékokkal.

– A szülők imádni fogják – mondta Kristy merengően.

– Hékás! – kiáltottam fel. – Emlékeztek, hogy Jamie Newton egyik délelőtt csatlakozott a gyerekekhez múlt héten? Az anyukája azt mondta, szerintem jót tesz majd neki, mert segít megtanulni, hogyan viselkedjen más gyerekekkel. Talán ez a többi szülőnek is tetszik majd.

– Ez okos gondolat – felelte Kristy. – Figyelj csak, Mary Anne, tudnál jegyzetelni? Hogy ne felejtsük el ezeket.

Mary Anne azonnal körmölni kezdett a jegyzetfüzetbe.

– És hol tartsuk a játszócsoporthoz? – kérdezte Kristy. – Nálunk nem lehet. Nemsokára elköltözünk. És jobb, ha nem is nálatok tartjuk, Mary Anne, mivel az apukád dolgozik. Szerintem a szülők szeretnék, hogy legalább egy felnőtt legyen a háznál.

– Ez észszerű – szólalt meg Dawn. – Akkor azt hiszem, én sem jövök szóba. Anya még mindig munkát keres. Bármelyik nap sikerülhet neki.

– Én örülnék, ha nálunk lenne – mondtam –, de nem is tudom. Mimi borzasztó fáradtnak tűnik mostanában.

– Jól van? – kérdezte gyorsan Mary Anne.

– Jól. Csak sokszor le kell feküdnie.

– Szerintem nálunk lehet – mondta Stacey. – Anya általában otthon van. Még meg kell kérdeznem, de szerintem tuti belemegy.

– Akkor Stacey-éknél? – kérdezte tőlünk Kristy.

Bólintottunk.

A legújabb vállalkozásunk otthonra is lelt.

HARMADIK

★ Fejezet ★

Miután Mrs. McGill megengedte Stacey-nek, hogy használhassuk az ő házukat, a barátaimmal elhatároztuk: egy délutánt azzal töltünk majd, hogy személyesen mesélünk az ügyfeleinknek a játszócsoporról. Arra jutottunk ugyanis, hogy házról házra járni sokkal jobb élmény lesz, mintha csak bedobnánk egy szórólapot a postaládájukba, vagy ha telefonon próbálnánk elmagyarázni nekik, mire készülünk. Így hát egyik nap ebéd után mind az öten útnak indultunk.

Azért szórólapot is vittünk magunkkal. Sok időt töltöttünk azzal, hogy összeállítsuk, biztosra akartuk venni, hogy szerepel rajta minden olyan információ, amit a szülők tudni szeretnének. Azt terveztük, hogy személyesen adjuk át nekik, és ott maradunk megválaszolni a kérdéseiket is.

Így nézett ki a szórólapunk:

BÉBICSŐSZÖK KLUBJA

NYÁRI JÁTSZÓCSOPORT
Dobja fel gyermeke nyarát!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Művészeti foglalkozásokkal, meséléssel, játékokkal!

Jöjjön el a Bébicsőszök Klubjának
Nyári Játzócsoportjába!

Helyszín: Stacey McGill hátsó udvara,
612 Fawcett Avenue.

Időpont: 9:00-12:30 - hétfőn, szerdán és
pénteken, egész júliusban.

Ár: 5 \$ per gyerek per délelőtt.

További részletekért hívja a

BÉBICSŐSZÖK KLUBJÁT

555-3231

hétfőnként, szerdánként és péntekenként,
17:30 és 18:00 között!

NYÁRI JÁTSZÓCSOPORT:

A bébicsőszködés egyedi alternatívája.

Első utunk Jamie Newtonékhoz vezetett. A négyéves Jamie-t, a csecsemő hűgát, Lucy-t és az anyukájukat az előkertben találtuk.

– Hahó! – kiáltott oda Jamie, amint kiszúrt minket. – Azért jötök, hogy vigyázzatok rám?

– Nem – feleltem nevetve. – Öt bébiszitter! Mit kezdenél öt bébiszitterrel, Jamie?

– Jól érezném magam – felelte vidáman.

– Jó napot, Mrs. Newton! – szólalt meg Kristy. – Hát szia, Lucy!